

Vztahy, nebo věrouka?

V poslední době se ke mně dostávají zprávy, že důvodem mého (či našeho) odchodu z církve jsou vztahy, nikoli věrouka. Každý odchozí musí počítat s tím, že jeho pohnutky mohou být napadeny, zejména člen, který odchází z církve kvůli věrouce. Nepokládám za nutné stále dokola připomínat, že důvodem mého odchodu byla věrouka a bohoslužby; tedy 2 věci, rozvedeno je to v sekci „Důvody odchodu“. Předpokládám ale, že by mohlo být zajímavé přiblížit alespoň minimálně myšlenkový svět odchozího z církve lidem, kteří se o to bez ironie zajímají a chtějí vědět, „co bude dál“. Tuto úvahu píšu sama za sebe, tudíž je subjektivní – tak jak to vidím já a nemá to být nějaká moje obhajoba – to není třeba, každý je zodpovědný za to, jak se svým životem naloží. S ostatními odchozími mám mnoho společných bodů, jen zdůrazňuji, že každý člověk je individualita a každý prochází svým jedinečným a zcela konkrétním životním příběhem.

Bůh mě přivedl k víře v Něj přes CASD. Tehdy mě hodně oslovilo chování mladých lidí, s nimiž jsem jezdila na různé akce – nepili, nekouřili, chovali se k sobě hezky a hodně sportovali. Dokonce mě byli ochotni přijmout mezi sebe, i když jsem byla nevěřící, chovali se ke mně s respektem a k ničemu mě nenutili. Hráli velmi dobře volejbal a fotbal a získali z toho i nějaká vítězství v soutěžích. Já fotbal i volejbal neměla ráda, nikdy mi to nešlo, ale ani to pro ně nebyla překážka se se mnou bavit. Čas strávený s nimi patřil mezi moje nejkrásnější léta života a dodnes na to velmi ráda vzpomínám. Nezasvěcený by mohl říci: „No vidíte, hlavně ty vztahy.“ Dovolím si podotknout, že jsem neuvěřila díky mnoha akcím, na kterých jsem byla, ale hlavně díky „duchovním zamyšlením (pro někoho pobožnostem)“, kterých jsem se na těchto akcích účastnila a viděla jsem už tehdy jako nevěřící pojítka mezi těmito „pobožnostmi“ a z toho vyplývajícími „vztahy“. Líbilo se mi, že tito mladí lidé berou víru vážně, ale jsou úplně normální. Z počátku to trvalo delší dobu, než jsem aspoň trochu rozuměla tomu, co tam v té Bibli čtou a co k tomu říkají, přesto jsem nikdy neodešla, ač jsem k tomu možnosti měla a nikdo by mi to neměl za zlé. Ani jsem se nemodlila za to, abych tomu rozuměla, ale modlili se jiní. A tak jsem postupně uvěřila v Boha a pak ještě prožila mnoho zkušeností s Bohem i lidmi. Touto zkušeností chci vyjádřit, že Pán má různé cesty, jak si k sobě někoho přivést, a i konkrétně v CASD je mnoho lidí, kterých si vážím, kteří mi pomohli, lidé, kteří jsou obětaví a ochotni pro svou víru přinést a přinášet oběti a věřím, že Bůh je s nimi a bude s nimi i nadále.

Duchovní cesta pokračovala dále a vedla přes knižní evangelizaci a studium na Teologickém semináři, poté přes kazatelskou službu v nástupní praxi atd. V církvi jsem se potkávala s různými lidmi různého ražení – jedněm se říkalo extrémisté, jedněm liberálové, dalším neslaní, nemastní. Stále jsem s vděčností vzpomínala na chvíle u Božího slova strávené s partou mladých sportovců, jak jsem psala výše – takový typ lidí mi byl nejbližší – pevně si stáli za svým, ale nikomu nic nenutili – taková skupina dává prostor i druhým

a nedusí je. Vážení přátelé, nemám v úmyslu popřít moje zkušenosti s Bohem zažité ještě v adventismu – byla to moje duchovní cesta. Všimla jsem si však jedné věci: brala jsem víru tak vážně, že jsem nevědomky začala posuzovat duchovnost jednotlivých členů podle stravy, svěcení soboty, vztahu k E. G. W. atd. Přišlo to plíživě jako plíživý kompromis – kde se to vzalo? V nesprávném přístupu k věrouce? Málo modliteb, malá víra? Nebo mnoho modliteb a správná víra? Duchovní nezralost? Špatné důrazy? Snad. Troufám si však říct, že k mému postoji lvím podílem přispěla věrouka, kterou jsem brala vážně – tedy že jsem součástí ostatku a nejsem klamána Babylonem tak jako jiní, E. G. W. komentující různá místa v Bibli se svými důrazy, tím, že správně světím sobotu, nauka o vyšetřujícím soudu atd. Je v pořádku být členem denominace a myslet si, že právě ona je nejbližší pravdě, proč by jinak člen v té denominaci byl? Ale je problém, když jsem na tom tak, že už nedám prostor druhému člověku anebo se na něj dívám pohrdavě právě proto, že nedosahuje takové duchovnosti jako já. Všimla jsem si, že když je čten biblický text, automaticky se stylizuji do té lepší postavy, protože ta horší se mě přece nemůže týkat. Dále jsem zjistila, že při misijním působení na druhého člověka mu příliš nehovořím o Kristu, ale o sobotě, vepřovém, prorocství z Daniele, nejde mi tolik o získání duše pro Krista, ale o získání duše pro církev - pro tu správnou denominaci. Jen díky tomu, že mě Pán neopustil, jsem si tyto věci mohla uvědomit. Přišlo mi to divné a tak jsem u sebe začala hledat nějaké hříchy, aby mi Pán měl co odpouštět. Při modlitbě vyznání hříchů pokulhávalo, protože jsem si na žádné nemohla vzpomenout, ale věděla jsem, co by se dalo odpustit druhým. Zjistila jsem, že hodně lidí v církvi začalo používat slovní spojení „hlavně ty vztahy“ skoro jako zaklínadlo, přesto jaksi ty vztahy ve sborech pokulhávaly. Snaha o dobré vztahy začala vytlačovat teologii – nauku o Bohu. Mám za to, že jako věřící nepotřebujeme tolik her a akcí, ale spíš přítomnost Boží v kvalitní bohoslužbě a dát Mu prostor ve svém životě. Když budeme Pána hledat, nalezneme Ho a On nás bude učit dobrým vztahům k lidem ve svém okolí. Teologie není jenom teorie, kterou přebíje více potřebná praxe. Ta praxe musí z něčeho vycházet – vychází z chápání teologie. Svého Boha nějak chápu a něco si o Něm myslím, poté se to projeví na mém chování k lidem v okolí. Teologie může mé chápání Boha, mé představy o Něm zkorigovat, o Bohu si mohu přestat něco myslet a budu s Ním raději žít. Teologické vymezení denominace je pro mě něčím zásadním. Víím, že i dnes jsou v CASD lidé, kteří nevěří v adventistická specifika (alespoň některá), a v pokoji žijí se všemi, ani by mě nenapadlo nutit je k tomu, aby někam odcházeli, pokud k tomu nedospějí sami. Každého vede Bůh jinak a jedinečně. Určitě jsou v adventismu lidé, kteří pochopili mnohem dříve než já, oč Ježíši opravdu jde. Nemůžeme se měnit k lepšímu, když budeme stále budovat jenom ty vztahy byť se sebelepší snahou a upřímností. Jak nás může Pán měnit, když se nebudeme zajímat o to, co nám Bůh vlastně i přes biblický text říká?

Když jsem četla Bibli, snažila jsem se být nestranná, ale později jsem si uvědomila, že se to příliš nedařilo. Důvodem bylo mé předporozumění různých biblických veršů – je to přece jasné, nad čím tedy bádám. S tímto přístupem se v textu nedala a nedá objevit pravá Boží vůle do života, protože jí brání: „to je jasné, už je to vyloženo“. Člověk chce věřit, že věří správně a Pán Bůh se musí vejít do jeho představ. Ovšem skutečné hledání Boží vůle je bolestné, protože nám může úplně rozbít to, čemu jsme doposud věřili. Odtud možná

pochází nechut' k teologii. Pozitivní a velmi potěšující zprávou je, že Bůh staví. To, co se zbortí, je posléze nahrazeno něčím lepším (často nikoli snadnějším). To, co se zbortí, zřejmě nestálo na dobrých základech. Existují samozřejmě namachrovaní „vzdělanci“, kteří se vynášejí nad obyčejné lidi. Poznání bez praktické aplikace poznání je na nic. Je zajímavé a životně důležité číst Bibli s tím, že chci opravdu zjistit, co mi chce Bůh říci. Buď budeme následovat Ježíše, nebo své vlastní myšlenky. Praxe bez bolestného hledání Boží vůle může být chybná, vztahy bez „teorie“ (to, co jsme načerpali od Pána) mohou být jen úsměvnou fraškou. Začala jsem Bibli takto číst a moje zkušenost je nesdělitelná. Jenom stručně řeknu, že při tom mém hledání mě oslovovaly texty, které mě dříve příliš nezajímaly nebo jsem je opomíjela. Staré známé texty promluví jiným způsobem. Nevím, jak to říct, ale zjevil se mi Ježíš v celé své kráse (to, co omezený lidský rozum může pochopit). Uviděla jsem Ježíše, který mě přišel zachránit a člověk si to NIČÍM nezaslouží. Nové setkání s Kristem přineslo vděčnost za tuto skutečnost. Vím, že oficiální věrouka CASD také hlásá, že člověk je zachráněn pouze milostí, přesto se k tomu v praxi nakupí další ALE – sobota, vyšetřující soud a v neposlední řadě E. G. W. - k této spisovatelce bych chtěla podotknout, že ne vše, co napsala, je špatné, s něčím se dá souhlasit, ale také ne vše je dobré. Nakupená ALE ke spasení pouze z milosti jsou jenom špatným pochopením věrouky, nebo k tomu přispívá i „exkluzivní“ věrouka samotná? Uznávám, že v církvi jsou lidé, kteří v ní přes své mnohé nesouhlasy s věroukou zůstávají, protože jsou pro ně důležitější vztahy nebo kvůli rodině; nemám jim to za zlé, je to jejich věc a ti lidé to dělají, jak to vnímají. Pro mě ale tato cesta nebyla možná, protože vztahy můžu mít třeba v klubu golfu. Stále zřetelněji jsem vnímala, že musím členství ukončit, protože bych nedokázala věci „obcházet“, dělat napůl a tvrdit, že to se nedá všechno brát tak vážně. To bych si pak po čase musela položit otázku: „Když se to všechno nedá brát tak vážně, k čemu zde zůstávám?“

Lidé si často myslí, že kvůli věrouce není možné odejít, že za vše můžou špatné vztahy. Nebo že ti, co odešli, chtějí žít snadnější život, jíst, co chtějí, pít, co chtějí, chodit na tancovačky, prostě si to celé usnadnit, a přitom se vymlouvají na věrouku. Kdyby šlo jenom o jídlo a nevázaný život, na to nikdo nemusí odcházet, to se dá praktikovat i při členství a nikdo se o tom ani nemusí dozvědět. Pokud se někdo stále ohání tím, že je vše kvůli vztahům, tak je přinejmenším paradoxní, že neslyší sdělení odchodících, že to kvůli vztahům není. Jak koresponduje důraz na vztahy u některých osob s tím, že nenaslouchají a stále si vedou svou? Ale to nevadí, nechť si to myslí dále. Zjistila jsem, že když se člověk setkává s Kristem, uvidí svoji vlastní „bídu“, uvidí své hříchy tak jasně, že není třeba dále pracně hledat, v čem vlastně zhřešil. Přijme Ježíšovu milost nabízenou zcela zdarma a o to je „milostivější“ k druhým. Setkání s Kristem přivádí k „pokání“, ke změně myšlení, k uvědomění si, že když dává Bůh milost mně a já jsem Božím dítětem, je Božím dítětem i druhý člověk, byť nějaký oponent nebo člověk, který mi není sympatický. Pokud Bůh miluje mě, miluje i jiné lidi. Pokud já mám nějakou duchovní cestu, mají ji i druzí lidé. Boha chápou jako naddenominačního, denominaci chápou jako organizaci, která si dogmaticky vymezila své chápání Boha. Každá denominace Bibli nějak chápe. Většinou si každá myslí, že její chápání vyjadřuje Boha nejlépe. Je neuvěřitelné, jak je Bůh přizpůsobivý. Je schopen přistupovat k lidem a vést je v každé denominaci i přes jejich „dogmata“, pokud Mu to lidé

dovolí. Která věrouka je tedy nejsprávnější? Taková, která se v konečném důsledku projeví právě v dobrých vztazích. Člověk, který se setká s Kristem a rozhodne se odejít z církve, neodchází proto, aby byl „free“. Získá pravou svobodu a uvidí krásu Ježíše. Bible dostatečně popisuje, jak se chová člověk, jehož zákonem je Kristus. Takový člověk, i když chybuje, si stále uvědomuje, že Krista potřebuje a nemusí posuzovat duchovnost druhých. Toto uvědomění si věci se pak opět projevuje ve vztahu k bližním. Takový člověk pak nechce kázat nic jiného, než Krista bez všech ALE.

Když jsem poprvé navštívila bohoslužbu jiné denominace, naprosto mě ohromilo, že v tom Babylonu byl přítomen Boží Duch a že bohoslužba byla zaměřena kristocentricky. Přítomnost Boží mě „dostala“. Pak proběhlo několik dalších návštěv a Boží Duch tam stále byl. Jsem už stará na to, abych si myslela, že jinde nemají věřící problémy. Každé společenství si něco řeší. Já jsem do jejich církve nechodila kvůli vztahům, ale kvůli teologii, kvůli kázání. Vždy jsem si z toho něco odnesla, vztahy přišly poté. Mnohokrát se mi dokonce stalo, že jsem o kázání přemýšlela ještě týden. Zaujala mě velká názorová pluralita, na tom by nebylo nic divného, kdyby nebylo vidět, že se tyto rozdílné skupiny „snášejí“. Samozřejmě, že všude existují výjimky. Přínosné pro mě bylo účastnit se diskuse o svěcení neděle. Ti, kdo ji světí, i ti, kdo ji tak moc nesvětí, se snesou, zdá se, bez větších problémů. Bohoslužby jsou jednoduché a svědčí o Kristu. Žádná denominace nemá věrouku takovou, že bych v ni věřila na 100 %. Ale je rozdíl, zda nevěřím v zásadní a podstatnou část věrouky, nebo nevěřím jen něco málo. Dívám se, jaký dopad má věrouka na život lidí, protože pravděpodobně ten samý dopad bude mít ta věrouka na mě. V kázáních mě zaujal pokorný přístup k biblickému textu i přiznání, že mnohdy nevíme všechno. Ohromně mě zasáhlo hledání Boží vůle na modlitbách. Za ta léta církevního života mi nikdo nemusí vykládat, že věrouka není tak důležitá a že hlavní jsou vztahy. Můj odchod z církve k jiné denominaci nebyl unáhlený. Troufám si říct, že mi to zachránilo duchovní život. Nevím, co bude dál, ale nepotřebuji to vědět. Jen věřím, že mě stále povede Pán. Občas se ti, co odešli, mohou doslechnout, že je vede satan. Odchod z jediné pravé církve není možný, protože není kam jít. Odchod je krok zpět. Možná to tak většina členů vnímá; ale já ne. Neodešla jsem kvůli vztahům, i když právě při odchodu se vztahy projeví naplno. Nejsem ublížená, jednání s představiteli církve či sboru proběhlo ve slušnosti. Světlo je i za hranicemi CASD - mám tam dodnes přátele. Církvi přeji vše dobré, vzpomínám na zkušenosti s lidmi i Bohem tam prožité – díky! Život jde ale dále - nebojme se teologie, byť by nás měla přivést úplně jinam, než kam sami chceme. Prosme Krista, aby nás proměnil, aby naše vztahy měly dobrý základ.

Lída Rohalová

8. 3. 2014